

בש"פ 3124/20 - אילת חדד נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

בש"פ 3124/20

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקשת: אילת חדד

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז בלוד בעמ"ת 31115-05-20 מיום 14.5.2020
שניתנה על ידי כב' השופטת דנהמרשק-מרום

בשם המבקשת: עו"ד נועם גוטמן

החלטה

לפניי בקשת רשות ערר על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז בלוד (כב' השופטת דנהמרשק-מרום) מיום 14.5.2020 בעמ"ת 31115-05-20, במסגרתה התקבל הערר שהגישה המשיבה על החלטתו של בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופטת אליאנה דניאלי) מיום 13.5.2020 בת"פ 34141-12-19.

1. על פי עובדות כתב האישום שהוגש נגד המבקשת, ביום 22.10.2019 בסמוך לשעה 22:20 שלחה המבקשת מספר הודעות מטלפון המצוי בחזקתה לטלפון הנייד של בן זוגה של בתה (להלן: "המתלוננת"), במסגרתן איימה לפגוע בו ובמתלוננת. כחודשיים לאחר מכן, ביום 11.12.2019 בסמוך לשעה 7:50 יצאה המתלוננת מביתה ביחד עם שני ילדיה הקטינים. בעודם חוצים את הכביש הסמוך לביתם, שפכה המבקשת אקונומיקה לעבר המתלוננת ופגעה בפניה, וכן נקטה כלפיה באלימות. מיד ובסמוך, חנקה המבקשת את המתלוננת והכתה אותה בידיה. בעקבות האירועים

עמוד 1

הללו, ביום 12.12.2019 הוגש נגד המבקשת כתב אישום המייחס לה עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממש לפי § 192, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), איומים לפי סעיף 192 לחוק והיזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק.

2. בד בבד עם הגשת כתב האישום, הגישה המשיבה בקשה לעצור את המבקשת עד לתום ההליכים המשפטיים נגדה. זאת, בשל מסוכנותה כלפי המתלוננת הנלמדת מאופי העבירות המיוחסות למבקשת בשילוב עם מצבה הנפשי. עוד באותו היום הורה בית משפט השלום בפתח תקווה (כב' השופט ארז מלמד) על מעצרה של המבקשת, בתנאי אשפוז, עד למתן החלטה אחרת. ביום 6.2.2020 הורה בית המשפט, בהסכמת בא-כוח המבקשת, עלמעצר המבקשת עד לתום ההליכים המשפטיים נגדה, תוך מתן אפשרות להגשת בקשה לעיון חוזר ללא צורך בהצבעה על קיומו של שינוי בנסיבות (מ"ת 34149-12-19).

3. ביום 26.4.2020 התקיים דיון בהליך העיקרי, במסגרתו הציג בא-כוח המבקשת מתווה מוסכם להסדר טיעון, על פיו ייגזר על המבקשת עונש של 5 חודשי מאסר בפועל, בניכוי של ימי מעצרה. יחד עם זאת, ציין בא-כוח המבקשת כי בתקופה האחרונה המבקשת אינה משתפת פעולה, ובכלל זאת אינה מתייצבת לדיונים, ולכן לא ניתן לקבל את הסכמתה להסדר הטיעון המתגבש.

4. ביום 13.5.2020 התקיים דיון נוסף בהליך העיקרי, בו נכחה המבקשת לראשונה בהליך, באמצעות היוועדות חזותית (וידאו קונפרנס). המבקשת המשיכה בסירובה לשתף פעולה ובכלל זאת סירבה להביע את התייחסותה להסדר הטיעון המוצע. אף על פי כן, בסיום הדיון קבע בית המשפט, כי נוכח הסכמת הצדדים להסדר הטיעון המתגבש, אשר לו היה מוצג בבית המשפט היה מביא לסיום מעצרה, ולמרות שהמבקשת טרם הורשעה, יש להורות על שחרורה ממעצר עד תום ההליכים, תוך שנקבעו תנאים כספיים לשחרורה לצד איסור על יצירת קשר עם נפגעי העבירות (להלן: "החלטת השחרור").

5. המשיבה הגישה ערר לבית המשפט המחוזי על החלטת השחרור. במסגרת נימוקיה טענה כי נפלו מספר שגיאות בהחלטה: ראשית, נטען כי החלטת השחרור עומדת בסתירה מוחלטת למכלול הנתונים בעניינה של המבקשת, ובפרט רמת המסוכנות הנשקפת ממנה והיעדר שיתוף הפעולה מצדה. בתוך כך, ציינה המשיבה כי תנאי השחרור שנקבעו בהחלטה אינם מאיינים את מסוכנות המבקשת וכי היה על בית משפט השלום לפנות לגורמים מקצועיים רלוונטיים לקבלת חוות דעת פסיכיאטרית ותסקיר שירות מבחן בטרם קבלת החלטה; שנית, טענה המשיבה כי בית משפט השלום שגה כאשר דן בשאלת שחרורה של המבקשת במסגרת ההליך העיקרי, וכי היה על המבקשת להגיש בקשה לעיון חוזר לפני שופט המעצרים; לבסוף, ציינה המשיבה כי אין ללמוד מהסכמתה להסדר הטיעון המתגבש על הסכמה כלשהי ביחס למתווה של החלטת השחרור.

6. ביום 14.5.2020 קיבל בית משפט קמא את הערר, וקבע כי לא היה מקום להורות על שחרורה של המבקשת ממעצר, בטרם התקיים דיון מעמיק בשאלת מסוכנותה של המבקשת ומבלי שנשמעו טיעוני הצדדים בעניין. על כן הורה בית המשפט קמא על ביטול החלטת השחרור וקביעת מועד דיון בהליך העיקרי לצורך סיומו של ההליך. לחילופין, ככל שלא ניתן יהיה לקיים דיון בהליך העיקרי, הורה בית המשפט קמא על קיומו של דיון לפני השופט התורן בשאלת שחרורה של המבקשת בתנאים.

7. להשלמת התמונה יצוין, כי בעקבות החלטת בית המשפט קמא נקבע דיון בהליך העיקרי ליום 20.5.2020

מכאן, בקשת רשות הערר שלפניי.

8. בבקשת רשות הערר טוענת המבקשת כי לא ניתן להחזיק אדם במעצר בטענה למסוכנות לציבור, כאשר המשיבה סבורה שהאדם סיים לרצות את עונש המאסר אשר יוטל עליו אם יורשע וייגזר דינו. כמו כן, המבקשת גורסת כי המותב שדן בתיק העיקרי מוסמך להורות על שחרור ממעצר מן הטעם שהמעצר "מוצה". זאת ועוד, המבקשת טוענת כי יש לקבל את הבקשה על מנת למנוע עיוות דין. זאת, מכיוון שנוכח למועד הגשת בקשת רשות הערר, המבקשת עצורה 6 ימים מעבר לעונש הצפוי לה, וכל יום נוסף שעובר מעצים את הפגיעה בחירותה. לבסוף, נטען כי המשיבה מושתקת מלטעון נגד החלטת השחרור, הואיל ונמנעה מלהביע התנגדות לשחרור המבקשת ממעצר בשלב מוקדם יותר.

9. לאחר עיון בבקשת רשות הערר על נספחיה, הגעתי למסקנה כי דינה להידחות. כידוע רשות לערור לבית משפט זה על החלטות שנבחנו בערר על ידי בית המשפט המחוזי ("ערר בגלגול שלישי") תינתן במשורה, ורק במקרים בהם הבקשה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים לה (רע"א 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128 (1982); בש"פ 2785/19 יאיר נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (18.4.2019)), וכן כאשר מדובר במקרים נדירים ביותר, בהם שיקולי הצדק מורים על מתן רשות ערעור (רע"פ 8192/12 עכאשה נ' מדינת ישראל, פסקאות 11-12 (20.11.2012); רע"פ 7572/12 הזייל נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (23.10.2012)).

10. אכן, עניינה של המבקשת איננו שגרתי. ואולם, החלטת בית המשפט המחוזי לפיה כל עוד לא נגזר דינה של המבקשת, אין לשחררה ממעצר בטרם נבחנו כראוי אמות המידה שנקבעו בדין למעצר עד תום ההליכים, לרבות שאלת מסוכנותה, היא החלטה שגרתי. ככזו, ההחלטה אינה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, ואין בה כדי ליצור חשש לעיוות דין משמעותי. מכאן, שאין הדיון בה מצדיק מתן רשות ערר בגלגול שלישי.

11. סוף דבר: הבקשה למתן רשות ערר נדחית.

ניתנה היום, כ"ה באייר התש"ף (19.5.2020).

שופט